

ПРОЛОГ

Вбити бога — не така вже й погана ідея. Це усвідомлюєш, якщо живеш достатньо довго. Мені вистачило трьох століть у подобі мерзеної людини, але можу тільки гадати, скільки до того вона була частиною темного лісу. Вийти на світло — моя найбільша помилка.

Із неї почалося непрошене самоусвідомлення. Виявилось, у мене були лапи, які можна переставляти. Були вуха, які я сторожко повертала в напрямку незнайомого звуку. І був ніс, який живий вогонь боляче вкусив. Багаття. От як називалася дивина, навколо якої сиділи люди.

А мене вони назвали лисеням і дозволили лишитися. Паскудні, брехливі створіння, я мала вбити їх усіх ще тоді. Вчепитися зубами у тонкі шиї та не відпускати, роздерти кігтями брудну плоть на дрібні шматочки. Та от я вишкірилася на вогонь, ніби то він найбільший ворог, а в моїй голові пролунав гуркітливий сміх. Я задерла обпечений ніс і побачила його.

Дракон, згодом я почую це слово від людей. А тоді витріщалася на нього й не могла порівняти лускате створіння ні з чим мені знайомим. Я пересилила бажання відсахнутись і гречно обгорнулася хвостом. Він зробив так само. Схилив рогату голову, щоб опинитися зі мною на одному рівні, та приязно всміхнувся. Дурниці, морди в лускатих створінь не можуть виражати такі емоції. Але в нього це якось вийшло. Я лишилася.

Згодом почала розуміти, чому люди ставилися до уособлення вогненної стихії як до божества. Вони жили у тіні від його крила і почувалися в цілковитій безпеці. Світ був

безмежним, бо жодна відстань не ставала перешкодою. За волею дракона вогонь не кусався, не завдавав болю. Навіть я все більше зосереджувалася на красі, розділяючи чужий захват. Не знаю, чи полюбила б світло так само, якби його дарував не він. Якби теплий вогонь не горів у звужених зіницях, поки наші розмови тривали безкінечними морозними ночами. Вперше я зустріла живу істоту, здатну зі мною порозумітися. Тоді здавалося, що спокій триватиме вічно.

Я не знала, що найбільше людям могли нашкодити вони самі, а зовсім не стихії. Після кораблетрощі на берег вийшли інші — теж люди, з такими самими недоладними тілами та спотвореним світосприйняттям. Вони не бачили одне в одному рівних, тільки загрозу. А будь-яку загрозу треба знищити, щоб убезпечити власне існування. За всієї обмеженості своїх суджень люди вражаюче сильно хотіли жити. Тому почалася кривава бійня, від якої я не встигла втекти. Я була приречена та ще не усвідомлювала, що скоро не матиму навіть кому молитися.

Люди жадібні, їм завжди мало. Схиляти голови перед драконами їм набридло. Навіщо, якщо ту саму силу можна забрати собі? Так вони вирішили і першими спробували вбити бога. Тоді задум здався мені маячнею, бо як ти вб'єш світло? Вогонь чи вода, вони вічні. Проте не дракони. Людський злочин знаменував кінець співіснування і загнав світ у жорсткі рамки. Божества покинули прокляту землю. Та найголовніше, вони покинули мене на поталу людям.

Так я опинилась у клітці. Терпіла знущання й за звичкою молила про швидку смерть. Мене не годували тижнями, та в чому справа, я зрозуміла запізно. Будь-яка жива істота на моєму місці вже б давно померла. Тільки я не могла. На моїх лапах були невидимі кайдани, що зводили з розуму й приковували до жалюгідного існування. Я не могла. В моїх грудях забагато вогню, що подарував дракон. А щоб він удавився!

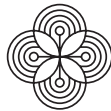
Спочатку жарини ледь тліли, та з кожним днем розгоралися більше. В грудях нестерпно пекло, я кричала, а всі навколо тільки сміялися. Неправильно, нічого з цього не мало

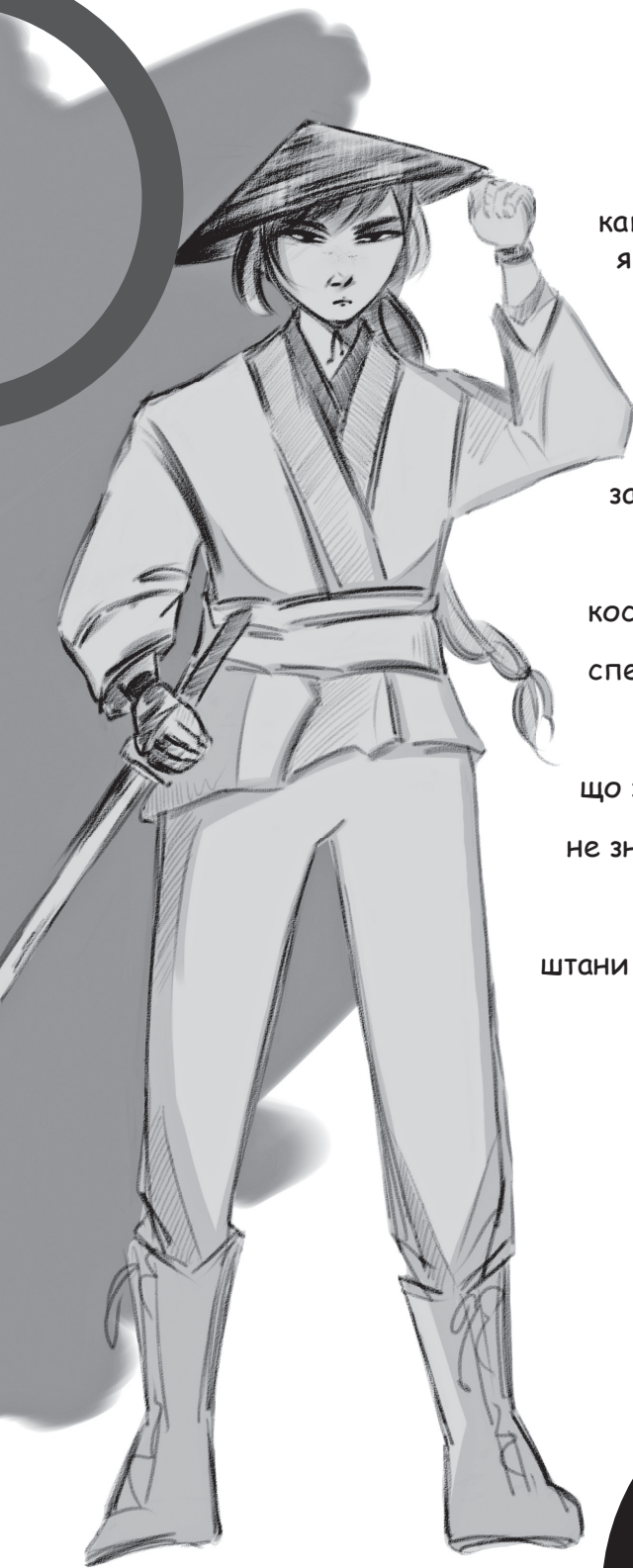
існувати. Якщо виявилися безсилі навіть боги, стан речей мала виправити я.

Ця думка набула чіткіших обрисів ув один із найтемніших днів. Тоді моє тіло почало мінятися, і пальці відчайдушно стиснули ґрати. Іржавий метал більше не міг стримати ні мене, ні вогонь. Горіло все. Але така смерть надто милосердна, тож я знайшла кожного, чиє обличчя закарбувалося в моїй змученій свідомості. Навіть більше. Я вбила всіх, а вогонь пожирав їх потворні тіла.

Моє стало до огидного схожим. Білі ноги не слухалися, гострі коліна відмовлялися згинатися. Руки закінчувалися кігтями, якими стікала чужа кров. Я закинула голову і спостерігала, як лапятий сніг кружляв у повітрі. Провівши язиком по сухих губах, зрозуміла, що помилилася. З неба падав попіл. Я справді поклала край злодіянням мерзенних створінь, тоді як боги просто відійшли від справ. І кинули мене. Було складно знайти, де шукати справедливість.

Та врешті... Люди дурні, але не божевільні. Вбити бога — не така вже й погана ідея. Якщо виплекати всередині достатньо праведного гніву і витратити на підготовку трохи більше часу.

капелюх бережеться
як зіниця ока

годинник на лівій руці

бинти

ластовиння на носі

засмага

коса до пояса

спершу меч без жодної цінності

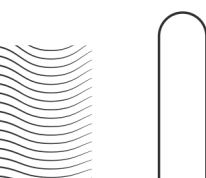
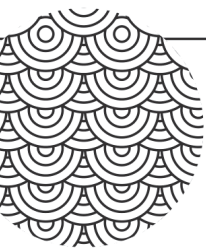
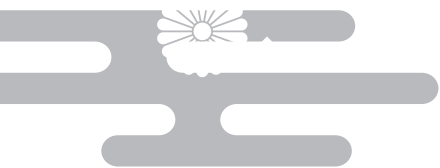
що за тим широким поясом

не знають навіть лісові демони

штани аби трималися

ТАЙВА

РОЗДІЛ 1

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ПОРТРЕТ

Імперія Йохатра, кілька століть потому

Якби майстер побачив, як я зловживаю всіма його настановами, він би закопав мене своїми руками. На цьому місці й закопав би, заплющивши очі на те, що тут чийсь город. Насправді я знаю, чий: тут приємна літня пані вирощує гарбузи та огірки, які її коти безсовісно надкушують. Ніколи не доїдають, тільки псують продукти. І це коли бідота на кшталт мене не почувается ситою навіть на свята. А одне вже, правда, не за горами. Люблю день літнього сонцестояння, бо тоді їжею охочіше діляться навіть незнайомці. Та щось я замріялася, ніби до свята так легко дожити.

Суть у тому, що майстра зі мною більше нема. Тож нікому зачитати лекцію про правила потрапляння в будинок, куди тебе не запрошують. Доведеться впоратися з поточними завданнями без двогодинного бухтіння над вухом і покладатися тільки на себе.

Я видихаю крізь зуби і розтискаю пальці. Черепиця боляче їх дряпає, але не заважає мені приземлитися на підвіконня і втримати рівновагу. Хочеться потиснути руку тому, хто старався над цією будівлею: виступ ніби створений для того, щоб на нього стрибали. Може, когось удвічі важчого він би й не витримав, але піді мною загрозово не скрипить. Примружуюсь і заглядаю в темну кімнату. Вікно зачинене щільно, треба подумати, як це змінити.

Кімната маленька, але дає змогу сформуванню уявлення про свого тимчасового власника. Найближче до мене розташовано стіл, на якому панує ідеальний порядок. Це мене би потішило, якби я знала, що саме шукаю. На жаль, цього разу переді мною доволі абстрактне завдання, але з порожніми руками теж піти не можу. Погляд чіпляється за пом'ятий клаптик паперу, деякі записи на якому перекреслені або виділені знаками оклику. Сподіваюсь, отам у кутку намагалися намалювати не собаку, бо більше схоже на лісового демона. Його мені чудово видно, а от що саме написано — ні. Не закінчиться моя нічна прогулянка сиденьками на підвіконні. До того ж, на столі ще лежить запечатаний лист. Я багато чого вмю, але його зміст не розберу крізь скло і паперовий конверт.

Уважно дивлюся на наручний годинник, ніби його стрілки не показують трохи за північ уже роками. Зітхаю. Новий день устиг початися, та для мене це мало що змінює. Відчинити вікно з цього боку не вийде. Але недарма ж я так старанно розраховувала час і вивчила, коли саме Ксандер Хікарі точить яси в місцевому шинку? Такі виправдовуються службовим обов'язком, навіть коли безбожно пиячать, тож я тільки рада уникнути зустрічі. А щодо приємної літньої пані, в якій Ксандер живе останніми днями... Зараз дізнаюся, чи перетнуться наші шляхи.

Мені більше нічого роздивлятися в кімнаті на другому поверсі, тож стрибаю на землю. Заглядаю в іще одне вікно, та фіранки на ньому щільно запнуті. Видно тільки тьмяне світло і непорушний силует. Тихо. Думаю, господиня задрімала над книгою. Лишається довести, наскільки я поважаю чужий сон.

Двері покійно відчиняються без жодного скрипу, і я прослизаю темним коридором до вітальні. Важко не задивитися на літню пані, яка солодко хропе, справді поклавши голову на книгу. Але мене більше цікавить свіча на столі поряд із нею. Простягаю руку і зустрічаюся поглядом з пухнастою білою кицькою, яка хижо стежить за мною. Прикладаю палець до вуст і хитаю головою, сподіваючись, що цього

вистачить для налагодження контакту. Кицька підмінє мого майстра і дивиться на мене, як на дурну.

Я справді займаюся не найрозумнішими речами, але відступати пізно. Підіймаюся віковичними сходами, усіма силами оминаючи рипучі місця, і безпомилково знаходжу потрібні двері. Виглядає, ніби шановного слідчого поселили на горищі.

Хаотична натура господині тут відчувається набагато сильніше, ніж бажання гостя все впорядкувати. Ліжко старанно застелене, на стільці біля нього висить змінний одяг. Стіл з усіма люб'язно лишеними зачіпками чекає мене. А біля однієї зі стін тягнуться безкінечні книжкові полиці, пил з яких не змітали ніколи. Під ними височіють купи мотлоху, який хтось явно нещодавно намагався розібрати, але швидко здався. Добре, якщо шановний слідчий так само швидко втратить надію щось рознюхати в цьому місті та поїде з миром світ за очі. Щоби пхати тут носа у справи інших, треба заплатити надто високу ціну. Чужинцю ніколи не зрозуміти.

Беруся до роботи, аби відволіктися від похмурих думок. Треба перенести записи з м'ятого аркуша собі, зайвий раз нічого не чіпаючи. Бажано ще скопіювати примітки, але щодо доцільності малювання собаки я вагаюся. Дякувати лісовим демонам, складних ієрогліфів тут небагато — інакше я б нічого не розібрала й довелося би звітувати наосліп. Вивчаю список з десятка імен і швидко перенотовую. Є кілька незнайомих, ще кілька мені траплялись, але чітких асоціацій не викликають. А от під кінець стає цікавіше. Дайго Куморі, Сейджі Араші, Кей Кавару — ледь утримуюся від сміху, уявляючи, чим вона могла заслужити місце у списку головних підозрюваних. А це точно він, занадто багато тут неоднозначних особистостей. І, звісно, тут є я — завершую ідентичний список своїм ім'ям. Рувей Кавару. Прикро, що про мене згадали аж під кінець. Певно, слідчий набагато дурніший, аніж думає мій роботодавець, тож ніякої загрози не становить. Було б цікаво подивитися на цього Ксандера — якщо його розумовий процес затьмарює старечий маразм,

то все стає на свої місця. Ну нічого, іншим разом. Мене ще чекає лист, що потребує всієї моєї уваги.

Обережно зрізаю гострим лезом печатку з конверта. Гарна, з сонечком, яке зазвичай можна побачити на золотих атрах. Не часто мені доводиться тримати в руках монети такої вартості, тому мимоволі милуюся, перш ніж повернутися до вмісту конверта. Передбачувано, лист, адресований якомусь Токохару. Ім'я теж видається знайомим, але згадати, де саме його чула, не можу. Час прискоритися, тож пробігаюсь очима по рядках тексту, в якому незнайомих ієрогліфів значно побільшало. Токохару вміє читати краще за мене, як і Ксандер — писати. Сиділи б у своїй глушині та обмінювалися мемуарами, так ні, вирішили потрясти кістками й підкинути мені новий квест.

У листі Ксандер описує неофіційний допит Дайго та підсумовує, що на славнозвісного Женця підозрюваний не схожий. Чи то слідчий таки дурний, чи то справді прочитав мого товариша, як розгорнуту книгу. Далі обіцяє діяти згідно з наказами і чекати на корективи, але висловлює бажання довести поточне розслідування до логічного завершення. Оце вже щось нове, Сейджі зацікавиться. Може, слідчий до нас прибув, бо Женць устиг зіпсувати життя особисто йому. А що за корективи? Важко уявити пріоритетніше завдання, ніж обірвати ланцюжок убивств, за які не карають нікого. Підозри лишаяються підозрами, і жорстокі розправи тривають роками. Насправді я ненавиджу це місто і його безмежну байдужість, але ніхто мене не питає.

Замислююся, а що ж робити далі. Відзвітувати Сейджі? Певно, спить, а якщо страждає від безсоння, мені точно радий не буде. Мимоволі кривлюсь, уявляючи його колючі очі на собі. Деякі намагаються поглядом роздягнути, але він вивертає назовні саму душу. Ні, з ним я буду розбиратися вже завтра. Тобто сьогодні, але коли сонце зійде. Можна буде перед тим заглянути до Дайго й розпитати, а що ж-то коїться. Він любить збирати чутки не менше за Кей, але робить це в більш сумнівних місцях, просто таки

випрошуючи отримати по пиці. Через це ми колись і познайомились. Отже, після розмови з ним відзвітую, маючи чіткіше уявлення про ситуацію.

Підплавляю свічею печатку й повертаю на місце. Вигляд непоганий, наче мене тут ніколи й не було. Лишається, власне, віднести свічу й упевнитися, що господині спиться так само добре. В кімнаті шановного слідчого вишукувати більше нічого, якщо навіть він погидував розбирати мотлох у кутках. Ще раз переконаюся, що мій візит нічого не видає, й обережно спускаюся сходами. Ставлю свічу на попереднє місце, вдивляючись у безтурботне обличчя господині. Десь я його вже бачила. Чи не в Центральній бібліотеці? Роками там не була. Треба дізнатися хоч, як цю пані звати, навряд чи спання над столом піде її спині на користь. Але Кей, теоретично, може зарадити, вона таке вміє. Цього разу проігнорувавши білу кицьку та її осуд, я успішно завершую своє завдання. Майже.

Не потрапитися на гарячому мені дає змогу розвинуте з роками чуття. Або ж я просто вміло аналізую все, що відбувається навколо. Наприклад, ледь чутний звук знадвору — співають треті півні, я забарилася. Ксандер би не сидів у шинку так довго, навіть якби йому трапився свідок розправ чергового маніяка, який вирішив назватися Женцем. Чи сам маніяк. Шарудіння на порозі підтверджує мою оцінку чужої пунктуальності, тож я ледь встигаю сховатися за сходами. Там знову ж таки навалено купи мотлоху, але трохи вільного місця лишається. Завмираю тієї миті, коли двері відчиняються.

Під сходами темно, хоч в око стрель, і я щиро готова цьому радіти. Поки з мороку на мене не починає щось люто витріщатися. Величезні очі світяться жовтим вогнем, мені перехоплює подих. Тільки тому не кричу. Я рятую свою шкуру, а демонічне створіння точно хоче, щоби хтось сьогодні помер. Воно шкірить ікла і впевнено суне прямо на мене. Вбивства не належать до моїх планів, але ситуація швидко змінюється не на користь мирного врегулювання.

Не придумую нічого кращого, крім як схопити чорного kota і кинути подалі від себе. Удвох нам під сходами затісно.

Мій маневр виглядає, ніби кіт стрибнув сам, та й попереднє вовтузіння темний силует біля дверей списує на невинну тварину, бо повагом знімає взуття й підіймається сходами. В мене нема змоги роздивитися чоловіка, тільки підмічаю, що він дуже високий. Чи то мені так здається, бо я сама склалась утричі. Після таких акробатичних трюків то вже моїй спині знадобиться тривала реабілітація.

— А щоб тебе підняло й гепнуло, — беззвучно шепочу, коли темний силует проходить наді мною. Характерний запах спиртного так і не вловлюю. Треба почекати, доки все стихне, а вже потім прямувати далі. Тож у мене з'являється вільний час, який не шкода витратити на перемивання старечих кісток шановного слідчого. Навіть не глянув, як почуввається літня пані. Свіча може не догоріти як слід, і вогонь перекинеться на все навколо. Разом зі шляхом старенької закінчиться багато моїх проблем, але такий сценарій однаково надто жорстокий. Ну, правда, міг би хоч підійти, ковдрою ту пані вкрити. Мені стає її майже шкода, коли сходами знову хтось спускається. Трясця! Виявляється, що це мій слідчий. Із ковдрою.

У мене нема бажання продовжувати осмислювати дивні речі навколо, тому просто чекаю. Коли нарешті опиняюся надворі, дихати стає легше. Вітер жене хмари дуже швидко, тож місяць то виринає, то ховається за ними. Вибираю на вулиці місце, де менше тіней од будинків, і ще раз роздивляюся свою копію списку. Раптом усвідомлюю усю безнадійність мого становища. Я готова ставити на старечий маразм до останнього, але цей список має сенс. Тут майже всі, що хоч якось зі мною пов'язані. Чи може автор не вміти будувати причинно-наслідкові зв'язки? Навряд. Він хотів, щоб я це побачила. Залишив мені таке собі послання чи, радше, попередження. Або у мені говорить параноя, тож я вигадую казна-що. Зараз би залагти на дно й заспокоїтись, але Сейджі не дасть мені сховатися. Нема у Тайві місця, де можна

було б забути про його присутність. І отакій людині я завинила своє життя. На жаль, ще зовсім трохи чуже.

Перед світанком вулиці безлюдні, тож дозволяю собі зайвий раз не озиратися. Поки не помічаю, що хтось таки за мною спостерігає. Важко пояснити, звідки береться ця впевненість, але вона вже не раз мене рятувала. Тільки зараз визначити джерело загрози і тим паче усунути його я не можу. Будинки лишаються позаду, вздовж обраного шляху здебільшого хащі. Людині в них не сховатися. Може бути собака, але чому від зловісного передчуття мороз біжить поза шкірою? Такий страх має викликати як мінімум вовк. А в правдоподібнішому сценарії — ціла зграя. Чого тоді боїтись, якщо з'їдять вони мене зовсім швидко?

Навкруги так тихо, ніби все віщує бурю. Не хочу. Я не готова до змін. Моє життя далеке від зразкового, та послідовно втрачати його складові буде однаково боляче. Уява люб'язно змальовує майбутні перспективи, і майже всі вони заводять у глухий кут. Ні, рано здаватися, мій страх ґрунтується поки що тільки на припущеннях. Зосереджуюся на крокуванні бруківкою, наче не існує заняття, що потребує моєї уваги більше. Ноги ведуть самі, а я починаю гадати, чому від помешкання шановного слідчого так швидко можна дійти до мого. А раптом не збіг? Дивлюся на небо з поодинокими блідими зірками, але бачу своє двічі підкреслене ім'я. Оточене знаками оклику та химерною демонічною собакою.

З М І С Т

Пролог	5
ТАЙВА	9
Розділ 1. Психологічний портрет	11
Розділ 2. Допит	18
Розділ 3. Граніт науки	26
Розділ 4. Особисте життя	36
Розділ 5. Крізь воду та вогонь	45
Розділ 6. Сторонні спостерігачі	57
Розділ 7. Трійка мечів	68
Розділ 8. Плями	81
Розділ 9. Угоди	91
МОРІКУ	105
Розділ 10. Чорторій	107
Розділ 11. Триденний шлях	119
Розділ 12. Сімейне коло	132
Розділ 13. Хігата	144
Розділ 14. Заручники	157

Розділ 15. Шахти169

Розділ 16. Пісок крізь пальці.....181

ПОВЕРНЕННЯ..... 195

Розділ 17. Заграва197

Розділ 18. Марення211

Розділ 19. Вчителі224

Розділ 20. Знайдене239

Розділ 21. Вогненний дракон252

Розділ 22. Прокляття.....269